

I

Windmill Point

Michigan, mei 1865

Een felle bliksemschicht doorkliefde de donkere lucht in het westen, gevolgd door het gekrijs van een fuut die dichtbij in het water zat. ‘Ik denk niet dat het verstandig is dat u nu vertrekt.’ Caroline Taylor hield haar omslagdoek steviger vast om zich beter te beschermen tegen de koude wind die eraan trok. ‘Het onweer komt snel dichterbij.’

Haar vader duwde de roeiboot over de rotsachtige oever van het Saint Clairmeer naar het water. ‘Maak je geen zorgen,’ antwoordde hij, achteromkijkend over zijn brede schouder. ‘We halen het wel voor de bui losbarst. Bovendien ben ik het meer al ontelbare keren overgestoken.’

De oude dokter zat al op een bankje in de roeiboot te wachten. Hij hield zijn hoge hoed met beide handen vast om te voorkomen dat die van zijn hoofd zou waaien. ‘Ik kan niet langer blijven, Caroline,’ zei de dokter. ‘Ik heb alles voor je zus gedaan wat in mijn vermogen ligt.’

Ze wilde schreeuwen dat ze dat wel wist. Dat ze bij Sarah in de kamer was geweest toen hij haar onderzocht en met zijn verdrietige diagnose kwam. Ze wisten allemaal heel goed dat Sarah

niet vooruitging. Hoe erg ze ook hadden gehoopt en hoeveel ze ook hadden gebeden de afgelopen winter, Sarah ging steeds verder achteruit. Caroline zweeg en knikte alleen maar.

‘Helaas heb ik te veel patiënten die mijn aandacht nodig hebben.’ Onder de rand van de hoge hoed waren diepe rimpels zichtbaar op het gezicht van de dokter, rimpels die bij elk bezoek alleen maar dieper leken te worden. ‘En zo veel jonge mannen die er vreselijk aan toe zijn.’

Nu generaal Robert Lee zich een maand geleden bij Appomattox had overgegeven en er een einde aan de Amerikaanse Burgeroorlog was gekomen, keerden steeds meer soldaten terug naar huis. Als de berichten werkelijkheid waren, was een groot deel van die soldaten gewond, verminkt en nog maar half levend van de bloedige oorlog teruggekeerd.

Carolines vader gaf de sloep nog een laatste duw en de boot schoof, schurend over de stenen, het water in, alsof hij tegen het vertrek wilde protesteren. Haar vader pakte de rand van de roeiboot vast en liep moeizaam met zijn stijve benen het modderige water in. Zijn reuma was altijd erger als er een weersverandering in de lucht zat.

Opnieuw keek Caroline naar de lucht, naar de donkere wolken die zich aan de horizon samenpakten. Het leek alsof ze geen lucht kon krijgen. ‘Vader...’ begon ze, maar ze beet op haar onderlip en slikte haar protest in.

De hoge golven sloegen over zijn rubberen laarzen en zijn broek werd nat tot aan de knieën. Zijn blauwe ogen, die zo op de hare leken, keken haar liefdevol aan: ‘Werp je zorgen op Hem, liefje.’

Door zijn vriendelijke aansporing zakte de spanning in haar borstkas een beetje. Ze wisten allebei dat zij veel te veel piekerde, en dat was niet iets om trots op te zijn. Maar soms

maakte ze zich zo veel zorgen dat het leek alsof een dikke, zware mist haar het zicht belemmerde en haar de adem benam.

Haar vader wierp een blik op het vuurtorenhuis, waar haar broertjes en zusje stonden. ‘Luister goed naar Caroline als ik weg ben,’ riep hij boven de storm uit tegen hen.

Tessa stond op de stoep voor het wat vervallen huis en haar prachtige, golvende, donkere haren wapperden in de wind als wegvliegende raven. Ze had haar armen om de tweeling heen geslagen en hield de beweeglijke jongens dicht tegen zich aan, zoals Caroline haar had opgedragen.

Hoewel de tienjarige Harold en Hugh protesteerden en graag weer hun gewone kwajongensstreken wilden uithalen, gehoorzaamden ze en bleven ze bij Tessa staan – in ieder geval zolang het duurde.

‘We zullen goed naar haar luisteren,’ riep een van de jongens, kijkend vanachter het piekerige, bruine haar dat voor zijn ogen viel en hard aan een knipbeurt toe was. Maar Tessa zweeg. Aan de omlaag getrokken mondhoeken te zien was ze niet blij met de aansporing van haar vader. Ze was nu zeventien en maakte er geen geheim van dat ze eraan toe was om zelf te bepalen wat ze wel of niet deed.

Haar vader knikte de jongens toe en glimlachte naar hen beiden. Hij had al eerder afscheid van hen genomen toe ze samen in Sarahs kamer hadden gestaan. Hij had zijn kinderen al verteld dat hij van ieder van hen hield, en hoe gezegend hij was met de vijf geweldige kinderen die God hem gegeven had. Het was niet nodig om nog eens uitgebreid afscheid te nemen, niet nu de storm dichterbij kwam.

‘Als u echt wilt gaan,’ zei Caroline, ‘moet u zo snel mogelijk vertrekken.’

De boot schommelde hevig in de steeds woester wordende

golven. Opnieuw werd de lucht in het westen verlicht door een bliksemschicht.

Haar vader deed een stap achteruit richting de boeg, en aarzelde toen. ‘Je weet dat ik geen keus heb. Ik moet wel gaan, want ik moet op zoek naar medicijnen voor Sarah.’ Een schaduw van angst gleed over zijn gezicht. Even kreeg Caroline iets te zien van zijn innerlijke strijd, van de machteloosheid waarmee hij moest toekijken hoe zijn lieve, jongste dochter dag in dag uit moest lijden.

‘Ik zal bidden dat u de juiste medicijnen vindt,’ zei ze, en ze wist dat hij elk gebed nodig had. Door de oorlog waren er maar weinig medicijnen beschikbaar. In Grosse Pointe, de stad die het dichtst bij hun geïsoleerde vuurtoren lag, waren zelfs de eenvoudigste medicijnen al tijden niet meer voorhanden. En haar vader was de afgelopen maanden verschillende keren gedwongen geweest om ernaar op zoek te gaan in de achterafstraatjes van Detroit.

De oorlog was dan misschien voorbij, maar dat betekende niet dat hun leven makkelijker was geworden.

‘Ik hou van je, Caroline,’ zei haar vader, en zijn adamsappel bewoog op en neer. ‘Dank je voor al je hulp. Ik weet niet hoe ik het zonder jou zou redden.’

Ze protesteerde met een gebaar van haar handen. ‘Ik weet zeker dat het zonder mij ook prima zou gaan.’ Hoewel ze wel besepte dat hij het zonder haar hulp inderdaad niet zou redden, zeker niet wat het werk op de vuurtoren betrof. Als hij veel last van zijn reuma had – en dat leek de afgelopen tijd wel bijna elke dag zo te zijn – kon hij de trap van de vuurtoren niet beklimmen. En daarom had ze het aansteken van de lantaarn van hem overgenomen. Dat deed ze nu vrijwel elke dag.

Hij hees zich aan boord van de roeiboot, de kracht in zijn

armen compenseerde het gebrek aan spierkracht van zijn benen. Toen hij de riemen vastpakte, waren zijn spierballen onder de mouwen van zijn jas goed te zien.

Ze moest zich voorhouden dat hij een ervaren vuurtorenwachter en zeeman was, en dat hij de Grote Meren beter kende dan wie dan ook. Als iemand het Saint Clairmeer over kon steken tijdens een storm was hij het wel, en waarschijnlijk zelfs met zijn ogen dicht. Maar toch voelde ze de spanning vanbinnen toenemen.

Hij stak de roeispanten in het water en duwde de boot naar achteren, tegen de golven in. ‘Denk goed aan wat ik altijd zeg,’ riep hij haar met een vriendelijke glimlach toe: ‘God is goed...’

‘... te allen tijde,’ maakte ze zijn zin af.

Hij zette zich af, duwde de boot met kleine maar zekere slagen verder van de kust af. Daarbij bleef hij onafgebroken glimlachen.

De golven werden steeds woester en spoelden over haar laarzen, dus moest ze snel een paar stappen achteruit doen. Caroline haalde diep adem. De koude wind met de geur van het natte gras en de langs het meer groeiende kattenstaarten, overheerste de heerlijke geur van de bloeiende rode Indische penseel.

Hè, maakte ze zich maar eens niet zo veel zorgen...

In de jaren na het overlijden van haar moeder had zij als oudste dochter een soort moederrol gekregen binnen het gezin. Naarmate haar vaders gewrichten stijver werden, had ze ook meer van zijn werk op zich genomen. Dat had ze niet erg gevonden. Eigenlijk vond ze het werk in de vuurtoren heel fijn. Het was een van de taken waarvan ze genoot.

Toch waren er ook momenten dat ze het wel een beetje met haar vader eens was. Er kwam in haar jonge leven veel te veel op haar schouders neer. Ze was nu twintig, maar kon zich niet

herinneren dat ze als kind ooit zo onbezorgd had kunnen spelen als de tweeling nu.

Met elke slag van de roeispanten stuurde haar vader de boot verder het meer op, in de richting van de brede monding van de rivier de Detroit, waar hij hoopte in rustiger vaarwater terecht te komen.

Ze wierp nog een laatste blik op de onheilspellende, donkere wolken. Hoewel het pas rond het middaguur was, leek het wel avond. Ze moest nodig naar boven om het vuurtorenlicht aan te steken tijdens deze storm. Dat licht zou niet alleen haar vader helpen, maar ook de vele schepen die vanaf het Huronmeer over het Saint Clairmeer richting het Eriemeer voeren.

Niettemin bleef ze roerloos aan de oever van het meer staan, met haar blik op het bootje gericht dat op en neer danste tussen de witte koppen van de golven.

Ze keek en wachtte tot haar vader uiteindelijk zijn hand ophief en zwaaide.

Ze voelde de warmte in haar binnenste stromen. Op haar tenen en met haar arm hoog boven haar hoofd zwaaide ze terug. Ondanks haar zorgen glimlachte ze even om deze gewoonte, die zij en haar vader hadden sinds ze nog maar net kon lopen.

Na een laatste zwaai zette ze zichzelf ertoe om zich om te draaien. Het vuurtorenwachtershuis en de toren stonden op nog geen vijftien meter van de oever van het meer en op elke andere lentedag zou het een schilderachtig gezicht zijn geweest met alle bloemen die eromheen bloeiden. Nu het echter zo grijs en kil was, moest ze opeens weer denken aan de voor Michigan strenge winter die net achter hen lag.

‘Ik ga de lantaarn aansteken,’ riep ze naar Tessa, die de tweeling eindelijk had losgelaten. De jongens vlogen al naar de oever

van het meer om hun vader na te kijken tot hij uit het zicht verdwenen was.

‘Hou de jongens in de gaten. Ik wil niet dat ze tijdens het onweer ver van huis gaan spelen.’

Tessa zuchtte overdreven, alsof het een van de moeilijkste dingen in haar leven was om op haar broertjes te moeten letten. Ze had inderdaad haar handen vol aan de jongens, met hun overvloed aan energie en het kattenkwaad dat ze uithaalden. Caroline wist echter dat Tessa er in werkelijkheid van genoot om voor de jongens te zorgen, bijna net zo veel als zij ervan genoot om verantwoordelijk te zijn voor de lantaarn.

Rustig liep Caroline over het grasveld naar het huis toe. Hoewel het veld er door de warme, zonnige dagen van de afgelopen tijd groen en dichtbegroeid bij lag, kon het de regenbui die er aankwam goed gebruiken. Datzelfde gold voor haar bloementuin.

Ze hoopte alleen dat het droog bleef totdat haar vader en de dokter aan de overkant waren. Toen ze bij de gang kwam die tussen de vuurtoren en het huis lag, trok een windvlaag plotseling haar omslagdoek van haar schouders en blies hem tegen de witte muur van de toren.

Achter zich hoorde ze een van de jongens iets roepen, gevolgd door geschreeuw van zijn broertje. Er klonk zo veel paniek in door dat er een huivering over Carolines rug liep.

Vliemensvlug draaide ze zich om. Ze zag dat de jongens met hun voeten in het water stonden en geschrokken, met open mond, in de verte keken... richting het zuiden, de richting waar hun vader heen geroeid was.

Haar adem stakte in haar keel toen ze haar vaders roeiboot in de verte op zijn kop in de golven zag drijven. Ze schreeuwde verschrikt: ‘Vader!’

Zo snel mogelijk rende ze over het gras naar de oever van het meer.

Haar benen leken wel van lood. Haar voeten raakten verstrikt in haar rok en ze dreigde te struikelen. Ze bereikte de jongens en ging naast hen staan, bij de aanrollende golven.

Met bonkend hart en buiten adem schreeuwde ze opnieuw: ‘Vader!’

Alsof hij op haar angstkreet reageerde, verscheen zijn hoofd boven de golven uit. Haar vaders brede schouders waren te zien bij de ronde romp van de boot. Hij had de dokter vast en probeerde zo te zien om het hoofd van de man boven water te houden. Hij sloeg zijn vrije arm over de boot heen en klampte zich eraan vast.

‘Vasthouden!’ riep ze. ‘Trek uzelf eraan op!’

De tweeling riep het haar na, ze schreeuwden zo hard ze konden over het water. Tessa kwam ook aan de waterkant staan en schreeuwde mee.

Caroline wist dat hun vader hen niet kon horen, maar toch bleef ze instructies roepen. Haar hele lichaam beefde.

Een grote golf sloeg met kracht tegen haar vader en de dokter aan, en vervolgens over de boot heen, waardoor ze beiden volledig onder water verdwenen.

‘Nee!’ Ze stapte in het water, er niet op lettend dat ze haar schoenen en rok nog aanhad. Ze móést hen gaan redden. Ze móést naar hen toe om te helpen.

‘Je kunt ze niet bereiken!’ riep Tessa, die achter haar aan het water inliep. Ze pakte Caroline bij haar arm en dwong haar stil te staan. ‘Dan zou je zelf ook verdrinken.’

De golven spoelden tegen Carolines knieën en maakten haar rok heel zwaar. Met haar verstand wist ze dat Tessa gelijk had. Ze kon onder deze omstandigheden het meer niet in om naar

haar vader toe te zwemmen, dan zou ze ongetwijfeld verdrinken. Maar niettemin sribbelde ze tegen. ‘Ik moet naar hem toe!’

Haar vaders hoofd verscheen opnieuw boven water en hij sloeg zijn arm weer over de boot, terwijl hij met zijn andere arm nog steeds de dokter vasthield. Ze wilde naar hem roepen dat hij de oude man los moest laten, dat hij zichzelf moest zien te redden. Maar dat kon ze niet. Ze wist dat hij dat toch niet zou doen. Ze wist dat hij liever zelf dood zou gaan dan dat hij de dokter los zou laten.

Het lukte hem niet om de onderkant van de boot stevig vast te houden terwijl de golven over hem heen sloegen.

Caroline voelde de paniek in haar opkomen en ze schreeuwde opnieuw. Zelfs van een afstand kon ze zien dat hij het niet lang meer vol zou houden, dat hij zich niet lang meer met maar één hand aan de boot zou kunnen vastklampen. Hij zou ook niet boven op de romp kunnen klimmen. En zelfs als hij daar wel in slaagde, zou hij daar dan kunnen blijven zitten met die hoge golven en harde wind?

‘Vasthouden!’ riep ze opnieuw.

Hij hield zich nog met zijn vingers vast, maar werd door het gewicht van de dokter naar beneden getrokken. De dokter kon waarschijnlijk niet zwemmen, evenmin als de meeste mensen. En zelfs als hij dat wel zou kunnen, zou dat niet veel uitmaken. Ze waren te ver op het meer, en het water was te woest om terug te kunnen zwemmen naar de oever.

Een windvlaag stuwde nog hogere golven tegen de boot en de mannen aan. Haar vader verloor opnieuw zijn greep en verdween onder water.

Een aantal zeer moeilijke seconden volgde. Ze bleef gespannen staan wachten tot hij weer boven zou komen op de plek

waar hij verdwenen was. Ze tuurde in de verte, maar toen ze de romp van de boot opnieuw zag, was haar vader nergens te bekennen. Niet bij de boot of in het water eromheen. Er was niets te zien, behalve de hoge hoed van de dokter die op de golven dobberde.

Ze bleef strak naar de plek staan kijken en riep: ‘Kom nou! Kom boven!’

Naast haar stond Tessa vurig te bidden.

De wind joeg om hen heen. En een oneindig ogenblik hielden ze allemaal hun adem in, met hun ogen gericht op de plek waar ze hun vader voor het laatst hadden gezien.

Een plotselinge donderslag deed Caroline ineenskrimpen en herinnerde haar eraan dat het onweer elk moment kon losbarsten. Ze moest een manier bedenken om haar vader en de dokter te redden vóór de wind nog heviger werd.

‘De kano!’ zei ze. Ze keerde zich om en begon naar het kleine boothuis te rennen, waar de oude kano ondersteboven naast lag. Ze zou met de kano het water op gaan om de mannen te redden. Ze kon zelf paddelen. Dat had ze in het verleden al honderden keren gedaan.

Maar opnieuw hield Tessa haar tegen. ‘Nee, Caroline!’

Caroline wilde haar arm lostrekken, maar Tessa had haar vingers stevig om haar arm geklemd.

‘Waag het niet me tegen te houden!’ schreeuwde Caroline tegen haar zus.

Tessa’s prachtige ogen spuwden vuur van woede, terwijl de tranen over haar wangen liepen. ‘Hoe kun je denken dat jij het wel gaat redden als het vader niet lukt?’

Caroline voelde zich gefrustreerd en machteloos toen ze besefte dat Tessa gelijk had. ‘Maar we kunnen toch niet gewoon staan toekijken terwijl zij daar verdrinken?’

Tessa kneep haar lippen samen. Maar Caroline kon wel raden wat ze dacht. Ze probeerde zich niet langer los te rukken en keek naar een traan die van Tessa's neus drupte. Ze las in de tranen van haar zus wat ze zelf niet wilde aanvaarden...

Het was te laat. Ze konden nu absoluut niets doen om hun vader te redden. Ze waren volkomen machteloos.

Caroline draaide zich om en keek met een lege blik over het woeste meer. In haar binnenste welde een schreeuw van verdriet op die een uitweg zocht, maar haar keel was door de spanning te ver dichtgeknepen om de schreeuw te uiten.

De windvlagen sloegen tegen haar aan en de eerste ijsskoude regendruppels striemden op haar huid.

En nog bleef ze staan, zwijgend, als versteend.

Een van de jongens schoof een klein, warm handje in haar koude, verstijfde hand.

De bliksem zigzagde door de lucht en scheurde de hemel open, waarna de regen met bakken naar beneden kwam. De druppels hamerden op Carolines hoofd. Toen de regendruppels langs haar gezicht stroomden, liet ze eindelijk haar tranen de vrije loop.